

Selvangivelsens opgivne Beløb, eller hvor Regeringscommissairen endog maatte ansee det fornødent at afhøre Vidner. Vi tillægge saaledes Skattecommissjonen en virkelig undersøgende Myndighed i alle Tilfælde, hvor det skulde være fornødent, og vi tillægge den ligeledes den dømmende Myndighed med Hensyn til Skatteansættelsen, dog saaledes at det skal staae Enhver frit at indanke dens Kjendelse til Overstattecommissjonens endelige Paakjendelse. Vi kunne heller ikke skjonne rettere, end at, ligesom Skattecommissjonen ifølge sin Sammensættelse er meest skiftet til virkelig at undersøge den Skattepligtiges oeconomiske Forhold, saaledes vil den ogsaa bedst være istand til at bedømme, hvorvidt der er Grund til at tage Selvangivelsen for rigtig eller ikke. Den Sammensættelse af Skattecommissjonerne, som Udvalget har foreslaaet, maa nemlig have for Dø, og vi tør da troe, at det vil indrømmes, at Skattecommissjonerne med denne Organisation kunne tillægges den egentlige dømmende Myndighed uden at udsætte sig for de Ulemper, som under Lovudkastets System kunde flyde heraf.

For imidlertid at modarbejde, at Skattecommissjonens Ansættelse ikke uden tilstrækkelig Grund vil blive paaanket, troe vi, at det vilde være rigtigt at fastsætte, at den Skattepligtige til Statskassen skal udrede en passende Deel af de ved Indankningen foranledigede Udgifter, saafremt den indankede Ansættelse overhovedet ikke bliver nedsat eller ikke bliver dybt nok nedsat, saafremt Selvangivelse ikke har fundet Sted. Vi ere nemlig enige i, at man maa ønske Selvangivelse, og at Loven bør opmuntre hertil, men vi troe, at dette bør stee paa en Maade, der dog ikke stiller dem, der ikke kunne eller nødig ville gjøre Selvangivelse, paa en altfor uførdeelig Tid; vi have derfor foreslaaet, at, saafremt Nogen uden Selvangivelse ønsker sig ansat til Indkomstskat efter Commissjonens bedste Skjøn, skal han være berettiget til et slikt Forlangende, men Commissjonens Ansættelse staaer da ved Magt, medmindre

Overstattecommissjonen, naar den Skattepligtige indanker Kjendelsen, skalde skjonne, at hans Indtægter udgjøre mindre end to Trediedele af hvad Skattecommissjonen havde anslaaet den til. Paa samme Maade skalde der ogsaa forholde, naar nogen Skattepligtig uden tilstrækkelig Forsalbsgrund havde undladt at give Møde for Skattecommissjonen, eller havde vægret sig for at meddele de fornødne Forklaringer eller Oplysninger, som Skattecommissjonen med Visshed maatte skjonne, at han burde og kunde afgive. Skattecommissjonen ansætter ham da efter bedste Skjønne til Stat, som om ingen Selvangivelse havde fundet Sted, og ifald han skalde indanke denne Ansættelse for Overstattecommissjonen, vil dennes Kjendelse kun faae Virkning, naar denne kommer til det Resultat, at hans Indtægter udgjøre mindre end to Trediedele af hvad de af Skattecommissjonen vare anslaaede til.

Da vi, af de ovenfor omtalte Grunde, ikke finde det tilraadeligt at paalægge den Skattepligtige at gjøre sin Angivelse under Guds Tilbud, vil Skattecommissjonen, efter vor Overbeviisning, være i en langt mindre bunden Stilling, og med langt større Frihed kunne bedømme de tilvelebragte Oplysningers Værd. Hvad der derved vil vindes for Undersøggens Resultat, opveier sikkert den Garant, som man kunde søge i Guds Tilbud. Men vi have ogsaa troet, at man, deels for at opmuntre til Selvangivelse, deels for at lette Skattecommissjonens Hverv, burde berettigge den i ethvert Tilfælde, hvor den Skattepligtige har gjort Selvangivelse, naar den finder Sagen tilstrækkeligen oplyst, til at gjøre en dobbelt Ansættelse, een for det Tilfælde, at den Skattepligtige inden en bestemt Frist med sin Gud vil bekræfte sin Angivelse, en anden under den Forudsætning, at den Skattepligtige ikke trøster sig dertil. Skattecommissjonen faaer derved Ret til at provocere den Skattepligtige til Guds Afslagselse, uden at denne, som ikke har gjort sin Angivelse under Guds Tilbud, kan gjøre Forbring paa denne Ret for sig.